

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Ing. V. Ž.,** zastoupen Mgr. Pavlem Císařem, advokátem se sídlem Malá ul. 6, Plzeň, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně,** se sídlem Škroupova 4, Plzeň, proti rozhodnutí ze dne 5. 9. 2008, sp. zn. STAV/4849/08, ve znění opravného usnesení ze dne 12. 1. 2009, sp. zn. STAV/4849/08/KUBJ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 1. 2011, čj. 57 Ca 81/2008 - 234,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 5. 9. 2008, sp. zn. STAV/4849/08, jako opožděné odvolání celkem 45 osob proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1, odboru výstavby a dopravy, ze dne 19. 5. 2008, čj. VS/928/08/ReSc-23, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu bytového domu, administrativního objektu a garáží na Krašovské ulici, včetně přístupových komunikací, obslužných komunikací, parkoviště, přípojky veřejného osvětlení, přeložky STL plynovodu, přeložky trasy kabelů Eurotel, stavby telefonní přípojky, přípojky kabelové televize, sadových úprav a dětského hřiště na

pozemcích č. kat. 1609/90, 1609/60, 1609/87, 1609/160 a 1511/116 k. ú. Bolevec, pro stavebníka STAVINGEM s. r. o. (dále též „stavba“).

[2] Stejným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání dalších 77 osob včetně žalobce proti témuž rozhodnutí. Jako včasná a přípustná shledal odvolání žalobce a spoluvlastníků bytových domů Krašovská 2, 4, 24, Toužimská 16, 20, 22, 24 a Žlutická 16. Odvolání podaná spoluvlastníky bytových domů Krašovská 6, 8, 10 a 14 byla opožděná. Žalovaný připomněl, že se ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám, které mohly být uplatněny v územním řízení. Právě v územním řízení mají místo námitky týkající se odstupových vzdáleností, zastínění ostatních objektů apod. Stavební úřad vycházel z pravomocného územního rozhodnutí, ve kterém správní orgán rozhodl o podmínkách umístění stavby v území. Rovněž námitka o rozporu územního rozhodnutí s územním plánem nemá ve stavebním řízení místo. Pokud odvolatelé namítali, že stavební úřad neověřil splnění obecných požadavků na výstavbu, šlo o obecnou námitku, neboť není zřejmé, v čem spatřují nedodržení právních předpisů. Problém nedostatku parkovacích míst rovněž nelze řešit ve stavebním řízení, ale má místo v územním plánování. Zpracování regulačního plánu není zákonnou podmínkou pro možnost výstavby v území, na kterém existuje územní plán. Vydání stavebního povolení rovněž nemůže být podmíněno zpracováním územně analytických podkladů, obzvlášť tehdy, pokud pro daný záměr existuje platné územní rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Namítl, že stavební úřad nekontroloval, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací a porušil zákon, pokud se domnívá, že nemůže řešit rozpor s územně plánovací dokumentací. Na území sídliště byl v osmdesátých letech vypracován zastavovací plán a není proto pravda, že jediný právně závazný dokument je územní plán města. Podle zastavovacího plánu byla na dotčeném území plánována škola. Stavební úřad byl upozorněn na to, že územní rozhodnutí bylo vydáno protiprávně a opomněl v řízení § 111 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Obytný soubor Košutka, který je dotčen vydáním stavebního povolení, je poškozen monofunkčností bydlení a je nejzahuštěnějším panelovým sídlištěm v Plzni. Budova převážně administrativního charakteru s nároky na další parkovací stání je v rozporu s § 20 odst. 2 a odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Dle stávajícího stavu chybí v území přibližně 1 000 parkovacích míst. Pokud stavba řeší parkování pouze pro novou výstavbu, je to nedostatečné. Není proto správný názor žalovaného, že v odvolání není uvedeno, jaké limity byly překročeny. Realizace stavby je v rozporu s požadavkem stavebního zákona na zachování trvale udržitelného rozvoje území. V důsledku pronájmu pozemků k realizaci záměru může developer po nabytí právní moci stavebního povolení ohradit i přístupovou komunikaci a parkoviště před objekty Krašovská 2 a 4. Tím by došlo k zabrání asi 60 parkovacích míst a naprostému dopravnímu kolapsu v lokalitě.

III.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Připomněl, že stavební zákon i předtím platný zákon č. 50/1976 Sb. upravují různé druhy řízení. Územní rozhodnutí, kterým je završeno

územní řízení, je samostatně přezkoumatelné soudem, protože jeho vydáním dochází k zásahu do subjektivního veřejného práva konkrétní osoby. Správní orgány měly k dispozici pravomocné rozhodnutí žalovaného z 21. 12. 2005 o umístění stavby, o které následně stavební úřad vedl stavební řízení. Územní rozhodnutí nabylo právní moci 26. 7. 2006. Proti územnímu rozhodnutí nikdo nebrojil žalobou ve správním soudnictví. Předmětem projednávané věci bylo stavební povolení konkrétní stavby, nikoliv celková problematika sídliště Plzeň - Košutka. Právě v řízení o vydání územního rozhodnutí měli jeho účastníci právo vznést námitky, které se týkají např. vzájemných odstupů staveb. Po nabytí právní moci bylo územní rozhodnutí pro správní orgány závazné. Soud se proto nemohl při přezkumu rozhodnutí o stavebním povolení zabývat námitkami o protiprávnosti územního rozhodnutí a o umístění staveb na konkrétních pozemcích. Územní rozhodnutí nabylo právní moci před nabytím účinnosti vyhlášky č. 501/2006. K námitce, že povolení stavby nezajistí vsakování konkrétního množství dešťových vod, si krajský soud opatřil mapový podklad, ze kterého zjistil, že dům ve spoluvlastnictví žalobce se nachází ve vyšší nadmořské výšce než povolovaná stavba. Proto bude dešťová voda stékat směrem od žalobcova domu. K námitce, že žalobce nebude mít v důsledku stavebního povolení místo pro parkování, krajský soud uvedl, že stavební zákon ani jiný právní předpis nezakládá právo spoluvlastníka domu na parkovací místo na veřejném prostranství nebo na cizím pozemku.

IV.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Stavební úřad podle něj nezkontroloval, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací a žalovaný *„flagrantním způsobem porušil zákon“*, pokud tvrdí, že tento rozpor nemůže řešit ve stavebním řízení. Není pravdivé tvrzení, že je k dispozici pouze územní plán. Ještě před výstavbou sídliště byl totiž vyhotoven zastavovací plán, který na místě projektovaného domu plánoval školu a území pro občanskou vybavenost. Pokud žalovaný neprováděl po dobu 23 let vyhodnocení stavu a vývoje území, jde o protiprávní stav, protože podle nyní platného stavebního zákona je povinen pořizovat územně analytické podklady ke stanovení limitů využití území. Stavební úřad opomněl § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a nehodnotil, zda jsou v projektové dokumentaci v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu. Stavebnímu úřadu bylo známo, že pozemek dotčený záměrem je součástí obytného celku sídliště Košutka, který je poškozen monofunkčností bydlení a který je nejzahuštěnějším panelovým sídlištěm v Plzni. Ve stavebním řízení rovněž prokázal, že není naplněn požadavek umístění odstavných a parkovacích stání. V docházkové vzdálenosti bydlí asi 3 500 osob a chybí zde asi 1 000 parkovacích míst. Proto nepostačuje, pokud záměr řeší parkování pouze pro novou výstavbu. Stavební úřad rovněž neposoudil projektovou dokumentaci z hlediska vsakování dešťových vod na pozemku. Správní orgány rovněž nevzaly vůbec v úvahu vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.

[6] V další části kasační stížnosti velmi podrobně rozvedl, jaká podání správním orgánům učinil a jaké materiály jim předložil k posouzení. Připomněl, že žádal soud o vydání předběžného opatření a o vydání soudního zákazu dodatečných oprav rozhodnutí stavebních úřadů. Obsáhle rekapituloval svá podání, která učinil u správního soudu v této

věci, např. podrobně vypočetl, které skutečnosti krajskému soudu sděloval v souvislosti s žádostí o přiznání odkladného účinku, kterou postupně doplňoval.

[7] Součástí kasační stížnosti rovněž učinil *„souhrnné sdělení ve věci kasační stížnosti k NSS v žalobě 57 Ca 73/2008“*. Tato věc se týkala stavebního povolení na vodohospodářskou část (vodovodní a kanalizační řad) a krajský soud se v uvedené věci zabýval způsobilostí stěžovatele k podání žaloby. Usoudil, že vlastnická práva stěžovatele nejsou umístěním vodovodního a kanalizačního řadu nijak dotčena a není proto oprávněn k podání žaloby. Stěžovatel se domnívá, že územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s vůlí vlastníka pozemku, kterým je město Plzeň. Dle usnesení zastupitelstva byl pozemek pronajat na výstavbu bytového domu a dvou halových garáží, avšak územní rozhodnutí bylo vydáno na bytový dům, halovou garáž a administrativní objekt. Stěžovatel rovněž požádal soud, aby posoudil, *„zda se pracovníci Krajského úřadu Plzeňského kraje a Ministerstva pro místní rozvoj nedopustili rozhodnutím o zamítnutí odvolání proti územnímu rozhodnutí resp. sdělením k podnětu se zamítnutím přezkumného řízení trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele, případně spoluúčasti na trestném činu obecného ohrožení – v lokalitě Košutka chybí v současné době 3739 odstavných a parkovacích míst, což způsobuje stav obecného ohrožení“*.

[8] Poté, kdy stěžovatel patrně doslovně převzal do kasační stížnosti texty svých dosavadních podání, obsahuje kasační stížnost rovněž tvrzení, že stěžovatel *„podává stížnost Ministerstvu spravedlnosti ČR na průtahy soudu v projednávání mé žaloby vedené Krajským správním soudem v Plzni pod sp. zn. 57 Ca 81/2008“*. Pokud krajský soud konstatoval, že žádný právní předpis nestanoví, že spoluvlastník domu má právo na parkovací místo na veřejném prostranství, považuje to stěžovatel za *„zřejmou neznalost a nepochopení stavebního zákona“*. Podle stěžovatele se krajský soud domnívá, že je přípustné postavit na všech volných plochách a parkovištích další bytové domy s příslušným počtem parkovacích míst, i kdyby pro stávající rezidenty nezbylo již ani jedno volné místo k parkování. To je podle stěžovatele v rozporu se zdravým rozumem. Obsáhle citoval jednotlivá ustanovení stavebního zákona (§ 169, § 18, § 19, § 24-28, § 30) a vyhlášky č. 501/2006 Sb. (§ 5, § 14, § 20). Je naprosto nezpochybnitelné, že případnou realizací záměru bytového domu by nebylo možné zajistit na území sídliště Košutka dodržování zákonných předpisů pro dopravní obsluhu bytových domů a došlo by tak k nepřípustnému zásahu do jeho ústavního práva na pokojné užívání majetku.

[9] Stěžovatel považuje rovněž za nepřípustné, aby krajský soud odmítl jím předložené důkazy, že na sídlišti chybí až 4 000 odstavných parkovacích míst a označil je za nadbytečné. Tím si podle žalobce *„zcela zamezil cestu k vydání rozumného a spravedlivého rozsudku“*. Krajský soud rovněž projevil *„naprostou neznalost problematiky ustanovení stavebního zákona“*, protože stavební zákon má za úkol zajistit dostatečnou volnou plochu k zadržení dešťových vod v území.

[10] Poté, kdy krajský soud vyzval stěžovatele k doplnění podpisu na kasační stížnosti, učinil stěžovatel obsáhlé podání, v jehož závěru uvedl, že nemohl výzvě krajského soudu vyhovět a dostavit se k podpisu kasační stížnosti, neboť byl na zahraniční dovolené.

Současně jeho zástupce doplnil kasační stížnost o návrh výroku rozsudku, jehož vydání se domáhá.

V.

[11] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Kasační stížnost nepřináší podle jeho názoru nic nového, co by nebylo projednáváno ve správním řízení či před krajským soudem. K výhradám stěžovatele o délce soudního řízení připomněl, že krajský soud musel opakovaně odstraňovat vady stěžovatelových podání. Předmětná stavba je v souladu s územním plánem, bylo pro ni vydáno pravomocné územní rozhodnutí a stavebník doložil smlouvu podle § 110 stavebního zákona, která ho opravňuje realizovat stavbu na cizím pozemku. V této věci nebylo možno aplikovat ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb., protože pravomocné územní rozhodnutí bylo vydáno před nabytím její účinnosti. Drtivá většina námitek směřuje nikoli proti provádění stavby, ale proti jejímu umístění.

VI.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud považuje za potřebné stěžovateli vytknout způsob, jakým koncipoval kasační stížnost a její doplnění. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů, které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Rozsudek krajského soudu lze napadnout z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, vad řízení, zmatečnosti řízení před soudem nebo nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí popř. jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vždy je však třeba, aby stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně tvrdil, v čem krajský soud dle jeho mínění pochybil.

[15] Stěžovatel postupoval naprosto odlišně. Kasační stížnost má 36 stran, doplnění kasační stížnosti je stejného rozsahu. Rozsah podání však automaticky nepředurčuje jeho kvalitu. Tím spíše to platí, pokud je podatel v řízení zastoupen advokátem. Značný rozsah kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud stěžovateli nevytýká. Řízení o vydání stavebního povolení stavby multifunkční budovy v hustě zastavěném území se značným počtem účastníků řízení vytváří předpoklad, že rozhodování ve věci bude složité. Tomu pak může odpovídat rozsah správního rozhodnutí. Proto i následná žaloba a kasační stížnost může být obsáhlá a podrobná. Co však již akceptovat nelze, je způsob, jakým stěžovatel vyhotovil kasační stížnost a její doplnění. Postupoval totiž tak, že do kasační stížnosti mechanicky vtělil v chronologickém pořadí celý obsah dosavadních podání, která učinil v dosavadním průběhu správního a soudního řízení. Jím podávané skutkové okolnosti se navíc prolínají s argumenty, které uplatnil v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 57 Ca 73/2008, které se týkalo stavebního povolení vodovodního a kanalizačního řadu. Kasační stížnost je tak značně nepřehledná. Výsledkem je, že stěžovatel obsáhle a opakovaně uvádí zcela totožná tvrzení, která však jsou mnohdy proklamativního

charakteru (např. opakovaná tvrzení, že „*s majetkem města je nakládáno proti zájmům obce a občanů města v rozporu s ustanovením zákona o obcích a vzhledem k morálnímu a odbornému marasmu orgánů činných v trestním řízení ke stíhání této trestné činnosti nedochází*“).

[16] Z kasační stížnosti lze jen velmi obtížně vysledovat, co přesně stěžovatel vytýká napadenému rozsudku. Stížnost je proto převážně spíše než opravným prostředkem proti konkrétnímu soudnímu rozhodnutí, vyjádřením obecného občanského postoje stěžovatele k povolované výstavbě včetně argumentů, které již v různých souvislostech uplatnil. Teprve na straně 32 kasační stížnosti totiž stěžovatel zmiňuje, že krajský soud rozhodl v této věci a uvádí, proč se domnívá, že je jeho rozhodnutí nesprávné.

[17] Krajský soud správně zdůraznil, že předmětem soudního řízení je rozhodnutí, kterým bylo vydáno stavební povolení. Nebylo rovněž sporu, že správní orgány měly k dispozici pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2005, čj. 3314/-MMP/STAV-JIR, kterým bylo vydáno územní rozhodnutí na umístění této stavby. Územní rozhodnutí nabylo právní moci 26. 7. 2006. Krajský soud rovněž správně stěžovatele poučil, že stavební zákon, stejně jako předchozí zákon č. 50/1976 Sb., upravuje celou řadu samostatných typů řízení. Jde např. o řízení o zásadách územního rozvoje dle § 39 a násl., řízení o územním plánu dle § 52 a násl., územní řízení, které je upraveno v § 84 a násl., dále pak stavební řízení dle § 109 a násl. či řízení o nařízení odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona. Předmět každého z uvedených řízení je odlišný, v každém z uvedených řízení „jde o něco jiného“. Proto i okruh účastníků je vymezen odlišně. Jednotlivá řízení jsou završena vydáním správního rozhodnutí, které nabývá právní moci. Pokud se jím zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti, podléhá takové rozhodnutí též přezkumu ve správním soudnictví. Existence právní moci jako výraz formální závaznosti a nezměnitelnosti vydaného správního rozhodnutí má nepochybně podstatný vliv i na případná další navazující správní řízení.

[18] Žalovaný i krajský soud postavili svá rozhodnutí na tom, že námitky stěžovatele bylo třeba uplatňovat v územním řízení a nikoli v řízení stavebním. Územní řízení však již bylo pravomocně ukončeno a stavební úřad z něj musel ve stavebním řízení vycházet. Této základní argumentaci musel Nejvyšší správní soud přisvědčit. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území. Jde o vyjádření principu tzv. koncentrace, který vyjadřuje požadavek, aby námitky, které se věcně vztahují k určitému typu řízení, byly uplatňovány právě v onom řízení a nebylo možné jimi argumentovat v řízení jiném.

[19] Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2010, čj. 5 As 77/2009 - 107, vyslovil, že „*v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je dokumentace záměru v souladu s územně plánovací dokumentací (územním plánem) a vydáním územního rozhodnutí tento soulad konstatuje. Shledá-li stavební úřad rozpor s územně plánovací dokumentací, žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítne. Pokud se účastník řízení domnívá, že plánovaná stavba v souladu s územním plánem není, je oprávněn brojit proti územnímu rozhodnutí prostřednictvím opravných prostředků ve správním řízení, případně následně v řízení před správními soudy. Tutéž námitku však již účastník nemůže ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního*

zákona účinně uplatnit v řízení stavebním. Stavební úřad k takto vznesené námitce nebude přihlížet". V rozsudku ze dne 22. 7. 2010, čj. 8 As 2/2010 - 67, ve vztahu k předchozí právní úpravě (zákonu č. 50/1976 Sb.) konstatoval, že „*v posuzované věci se jedná o stavební a nikoliv jemu předcházející územní řízení. S ohledem na § 61 odst. 1 větu poslední stavebního zákona, námitky, které měly své místo v územním řízení, nelze uplatnit ve stavebním řízení, jestliže nebyla procesním postupem stavebního úřadu účastníkovi řízení odňata možnost jejich včasného uplatnění*". Nejvyšší správní soud neshledal důvodu, proč by se měl v této věci odchýlit od citovaných právních názorů, které jsou v souladu s platnou právní úpravou.

[20] Právě v územním rozhodnutí tedy stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území (§ 92 stavebního zákona). V územním, nikoli stavebním, řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

[21] Stěžovatel nekoncipoval kasační stížnost tak, že by případně vyvracel právní názor krajského soudu o nepřípustnosti těchto námitek ve stavebním řízení. Setrval na stanovisku, že krajský soud „*nepochopil ani základní podstatu stavebního zákona a institutu stavebního úřadu*". Nejvyšší správní soud proto musí stejně obecně a stručně zdůraznit, že tato povšechná a ryze subjektivní výhrada stěžovatele nemá oporu v platné právní úpravě. Pokud následně podrobně citoval jednotlivá ustanovení stavebního zákona (§ 18, 19, 24, 25, 26, 27, 28 a 30), nezbývá než konstatovat, že v uvedených ustanoveních je obsažena právní úprava týkající se územního plánování, tedy nikoli stavebního řízení, které bylo předmětem přezkumu v této věci. Jak již bylo uvedeno, stavební zákon obsahuje relativně samostatnou úpravu několika druhů řízení, která na sebe v procesu realizace výstavby mohou navazovat, a to z chronologického hlediska i míry obecnosti směrem od činnosti plánovací (územní plánování), přes problematiku umisťování již konkrétních staveb v územním řízení po stanovení podmínek jejich realizace ve stavebním řízení. Jednotlivá řízení jsou završována samostatnými správními rozhodnutími (popř. opatřeními obecné povahy), která jsou samostatně způsobilá soudního přezkumu. Bylo by též v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by byl účastník správního řízení oprávněn v řízení brojit proti závěrům, které vyplynuly z řízení jiného a fakticky tak derogovat předchozí pravomocné správní rozhodnutí.

[22] Stěžovatel zdůvodňoval přípustnost uplatnění námitek týkajících se územního plánování a umístění stavby též aplikací § 111 odst. 1 písm. a) resp. písm. b) stavebního zákona. Podle uvedených ustanovení přezkoumá stavební úřad podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního rozsahu. Přezkoumá ji rovněž z hlediska, zda je projektová dokumentace úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu. Ani skrze ustanovení § 111 stavebního zákona nelze překonat požadavek obsažený v § 114 odst. 2,

aby námitky, které mohly být uplatněny v územním řízení, také skutečně v tomto řízení uplatněny byly. Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 28. 7. 2010, čj. 5 As 77/2009 - 67, zdůraznil, že *„nepřípustnost předmětné námitky však nezbavuje stavební úřad postupovat ve stavebním řízení v intencích ustanovení § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a posoudit i bez námitky účastníků, zda předložená projektová dokumentace je v souladu s územně plánovací dokumentací. Neznamená to, že by stavební úřad znovu přezkoumával soulad stavby s územním plánem, resp., že by se znovu zabýval stejnými otázkami jako v řízení územním. Soulad stavby s územně plánovací dokumentací přezkoumaný již ve fázi územního řízení stavebnímu úřadu nepřísluší“*.

[23] Nedůvodnou je konečně též argumentace vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Podle § 1 odst. 2 této vyhlášky se ustanovení části druhé této vyhlášky použije při vymezování ploch v územních plánech. Ustanovení částí třetí a čtvrté této vyhlášky se použije při vymezování pozemků a umisťování staveb na nich; při rozhodování o nástavbách, stavebních úpravách, změně vlivu stavby na využití území, při vymezování pozemků veřejných prostranství a u zastavěných stavebních pozemků stavbami, které jsou kulturními památkami nebo jsou v památkových rezervacích nebo památkových zónách, se podle vyhlášky postupuje, pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevylučují. Příslušné části této vyhlášky by tedy bylo možné aplikovat buď při vymezování ploch v územním plánu nebo při umisťování staveb na pozemek. Ani jedna z těchto činností však nebyla předmětem řízení v této věci. Jak již bylo opakovaně uvedeno, předmětem řízení o žalobě bylo rozhodnutí o povolení stavby, tedy rozhodnutí vydané ve stavebním řízení. Vyhláška navíc nabyla účinnosti 1. 1. 2007. Je proto třeba souhlasit se stanoviskem krajského soudu a žalovaného, že v době vedení územního řízení nenabyla tato vyhláška dosud účinnosti.

[24] Se zřetelem ke shora vysloveným závěrům Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. února 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu